

gjøre det klart for Folket, for det menige Folk, at Betoet kan bruges af Kongemagten, der især skal bære hele Styrken, thi ellers skulle I klart faae at see, at der er nok, som ville trænge sig ind mellem Eder og Kongemagten og der indtage en saa at sige uopløselig Stilling. Men det skulle vi ikke indrømme kan see. Det skal være klart for Alle, at de have løiet os paa, som have sagt, at vi vare de Forstyrrende her i Landet, at de have løiet os paa, som sagde, at vi have gjort Monarchiet til Skamme. Det er klart for Alle, at vi ville Kongemagten i Sandhed og Monarchiet i Sandhed, og dersom ville vi ikke have § 14 og 15 i Fællesforfatningsudkastet. — Den tredie Ting, jeg vil nævne, hvorfor der ikke kan faaes et Ja fra min Side, naar der spørges, om Fællesforfatningen opfylder sine Forpligtelser indad, er, at den ikke giver nogen paalidelig Repræsentation. Paalideligheden gjælder her ikke Personerne; jeg for min Part antager gjerne Enhver for et fuldkommen paalideligt og retsfindigt Menneſke, som kommer til at sidde der; men den giver, som sagt, ikke nogen paalidelig Repræsentation. Naar jeg nu gaaer over til at omtale Repræsentationen, saa mener jeg, at vi herom havde Forventninger fra Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, Forventninger, som jeg troer have fulgt os hele Tiden igjennem, og som ikke ere blevne fyldestgjorte. Vi have haft Forventninger fra Personer i Ministeriet, som have givet os netop det Haab, at vi skulde faae en Repræsentation ved Delegation, en saadan, der gik ud fra det, vi ere, fra det, vi for

troe os sikke ved at være, og istedet derfor have vi faaet en Repræsentation, som tilintetgjør disse Forventninger. Vi have stølet paa Adressen, vi have ventet, at den ikke skulde forstaaes saaledes, som den her er forstaaet, netop med Hensyn til Repræsentationspørgsmaalet. Dog dette vil jeg ikke videre gaae ind paa, saalange det ikke bliver bedre modsagt, end det hidtil har været. Det forekommer mig at staae klart beviist, at der i den Henseende ikke er gjort Fyldest for Meget af det, vi dengang forlangte. Den ærede Cultusminister havde Ret, naar han lagde Vægt paa, at der i Adressen kun stod, at de Kongevalgtes Antal ikke maatte vedblive at staae i det Forhold til de Folkevalgte, som Tilfældet var efter Forordningen af 26de Juli 1854; men dengang, dette udtaltes, ventede Ingen af os en Udvidelse af de Folkevalgtes Antal, men langt snarere, — og jeg for min Part med en vis Grad af Sikkerhed, da jeg syntes det var den bekvemteste Udvei, — at de Kongevalgte vilde blive tagne ud, hvad man saa ellers vilde gjøre med dem. Den ene Deel af Forsamlingen, og det var den overveiende Deel, sagde: „De skulle ud, fordi de ikke ere til nogen Nytte, fordi de ikke paa lovlig Maade ere valgte“; jeg for min Part sagde: De bør ud, fordi — hvad jeg senere skal komme til at omtale — en kongevalgt Repræsentation, indblandet i den saakaldte folkevalgte, har ingen Betydning og er efter min Formening en Uting, hvorimod en forstændig sammensat kongevalgt Repræsentation alene kan have Betydning som et for en Overgangstid brugeligt Betomaskineri.